

[Bøgholm.]

skibe. I dag fortsættes Sjælland syd for Østersøen af russisk militærområde. Danmark er geografisk, men lykkeligvis ikke på anden måde, blevet en randstat. Ikke mindst derved bliver spørgsmålet om en tysk genforening et spørgsmål af næsten fundamental betydning også for dansk udenrigs- og forsvarspolitik, og alt dette, hele denne nye fase, som forholdet mellem Tyskland og Danmark nu går ind i, må vel være af betydning også for problemet Sydslesvig, og jeg ser en erkendelse af dette forhold i den Sydslesvigtafte, vi tidligere på året havde til behandling i det høje ting. Gamle tyske krav blev opgivet, og nye blev ikke rejst. Aftalen betød, at retfærdighedskrav blev opfyldt overfor vore landsmænd i Sydslesvig.

Jeg udtalte ved behandlingen af Sydslesvig-erklæringen, at Kiel-aftalen ville blive stående, da den omfattede forskellige forhold, der ikke dækkedes af den nye aftale. Senere er denne aftale blevet ophævet ved en ensidig handling fra den slesvig-holstenske regering. Jeg har måske lov at sige, at jeg havde noget at gøre med de samtaler, der førte frem til den sydslesviske erklæring, og det er min opfattelse, at selvom der måske ikke kan gøres formelle indvendinger mod ophævelsen af Kiel-erklæringen, betegner den dog til en vis grad et brud på forudsætningerne, for det kan ikke have været meningen at give nationale folkegrupper ringere kår efter Sydslesvig-erklæringen end før, og dette er unægtelig tilfældet for det frisiske mindretals vedkommende, hvis da ikke Kiel-erklæringen erstattes af en anden erklæring. Men forholdet ligger måske også således, at den slesvig-holstenske landsregering har ønsket at finde en anden form for den del af Kiel-erklæringen, der ikke dækkes af den senere Sydslesvig-erklæring.

Jeg vil gerne ved samme lejlighed udtrykke min glæde over den overmåde smukke anerkendelse, der fra tysk side er blevet givet til en af de mænd, der har stået som ledende gennem snart en menneskealder i det danske arbejde i Sydslesvig, nemlig redaktøren af „Flensborg Avis“. Jeg deler de synspunkter, der i dag til morgen er blevet gjort gældende i „Berlingske Tidende“, hvor man rejser det spørgsmål,

om der i grunden er nogen rimelighed i, når man nu fra tysk side på en så smuk måde anerkender en indsats, gjort for det danske folk dernede, at gamle regler om ordenstildelinger til danske, der er tyske statsborgere, stadig bliver betragtet som værende i kraft.

Det var længe således, at Holsten var Danmarks vindue mod syd. I dag er Holsten Tysklands vindue mod nord, og det giver regeringen i Kiel et ganske særligt ansvar. Det er den eneste tyske landsregering, hvis politik vil kunne få udenrigspolitisk betydning. Vi er i dag allieret med Tyskland, men en militæralliance får først sin fulde betydning, når den kan bygge på folkelig forståelse. Vejen til en sådan folkelig forståelse går i dag som i går over Sydslesvig, og det vil være tilfældet i morgen, som det er det i dag. Det giver Kiel et ansvar udover det provinsielle, ja, man kan vel sige et europæisk ansvar. Jeg kan meget vel se den vanskelighed, det må medføre, at de slesvig-holstenske ministre skal tage hensyn til dansk-tyske brydninger, hvor en tysk stillingtagen føles naturlig og rigtig, men det ville være ikke alene i Danmarks, men vel også i Tysklands interesse, at de europæiske synspunkter ikke bliver glemt.

Knud Nielsen: Jeg skal tillade mig at henlede opmærksomheden på nogle efter min opfattelse utilfredsstillende forhold indenfor handelen, forhold, der berører et betydeligt udsnit af befolkningen, handlende såvel som forbrugere. Jeg tænker på følgerne af det tillæg til afbetalingsloven, som blev vedtaget i efteråret 1954.

Som bekendt bestemmer lov nr. 295 af 30. september 1954 i sin § 1, at de hidtil gældende procentsatser for udbetaling ved afbetalingskøb for visse varers vedkommende forhøjes til mindst 40 pct. af afbetalingsprisen og ved andre salg mindst 25 pct. af afbetalingsprisen, og således at udbetalingen i alle tilfælde skal andrage mindst 50 kr.; såfremt disse forhøjede udbetalinger ikke finder sted, kan sælgeren ikke tage det såkaldte ejendomsforbehold. Det blev dengang fremhævet, at den nævnte forhøjelse skulle fremme de forbrugsbegrænsende bestræbelser og indgå som et vigtigt led i disse. Der blev dog også ytret betænkeligheder ved lovforslaget; f. eks. betegnede det ærede